

Caută în cele dinlăuntru ale pungii tale, și dacă
nu afii prețul abonamentului prescris, nu
primi Calicul!

Ev. Marcu.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe 1/2 an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe 1/2 an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Doină din Bănat.

Așa'mi vine un dor lin	Se mai plătim cât va vin
Se mă duc pân' la Iesvin	C'asa'i data prin Iesvin.
Se mă joc un preferanț	De n'ar fi Izig și Grün
Cu popa cu Dărăbanț.	Nici popa dela Iesvin
Și jucând noi se cântăm	N'ar avea nici dor nici chin
Și se bem se ne'mbătăm	Se'njure ca un păgân
Apoi se ne și certăm,	De sfinți și de Dumneșei
Că alt lucru nu avem.	Cum fac țiganii cei răi!
Că gazete nu cetim	De n'ar fi Moise și Grün
Numai lumea ocărîm	Dărăbanț dela Iesvin
Cele sfinte suduim	Ar mai bea și zachelin
Și cu glăjuța cinstim.	Și praf de antiperin
Și cinstind noi iuim:	De a lui Koch dela Berlin
Vremuri trec și vremuri vin,	Dór ar fi popă creștin,
Dela Izig pân' la Grün	Popă neaoș ortodocs
Tot un vaiet și-un suspin	Și-ar fi lumea de folos,
Dușmanii calea ni-o țin,	Ar ceti, s'ar procopsi,
	Nu pururea s'ar sfâdi

Și cu frunză și cu iarbă
 Și cu cei ce n'are trébă,
 Și cu iarbă și cu frunze
 Și cu frumoșele muze.

De n'ar fi'n lume pelin
 Popa cel dela Iesvin
 Ar vedea de munca lui
 Pe pontul tipicului,

Care ȃice : popă h i
 Nu fi ca lupu'ntre oi,
 Ci fi păstor liniștit
 Cuminte și procopsit,
 Că de nu, te prind de flit
 Și te trimit la Arad
 La archierescul sfat
 Care apoi te-a canoni
 P n  ți-or eși ochii !

Anacreontic .

Săracă lume! de ași fi
 Eu ca ministrul Csáky
 N'aș  mbla după asile
 Pentru copii și copile,
 Ci porunci în țer -aș da
 Școlele a le 'nchia
 Pe dascăli 'i-ași recruta
 La honveđi pe toți, buni-rei
 Face-aș tot honveđi din ei,
 C prari ași face din popi
 Și dobași din protopopi
 Tactul se'l bată pe burte
 Că nu le-ași da nice dobe.

Ear' vl dici și canonici
 Și ori-ce soiu de tr ntori mici
 'I-ași țipa în Ueberzug
 Le-ași da mondur și Ristung,
 Și apoi c'o aș a armată
 Ași cuprinde lumea t t 
 P n  sus la Caucaz,
 C t în ori ce atlas
 Nimic n'ai putea vedea
 Dec t tot Hungar-i-a !
 L'asta ar fi a se g ndi
 Ministrul nostru Csáky.

Odă la mergerea lui Bámfi din comitatul Bistrița-Năsăud.

Astăzi baronul Bámfi
Dusus'au dus de pe aci
Cum merg tómnă cocorii
Alătura cu norii
Când vęd venirea iernii.

Astăzi cel prea lăudat
Tata scumpului bărbat
Lui Ciocan cel decorat,
De aci în sus a plecat
Unde's cei fără păcat.

Ați vestitul Havași
Cu vrednicul Hunyadi,
Cu Verner și Takócsi
Remas'au orfani aci
Tocmai în mieđu iernii.

Ați domnul vice-comite
Panțel, omul cel cuminte
Försterii și alte vite
De domnul Bámfi hrănite
Remân neadăpostite.

Plângul Sasii Bistrițeni,
Românii Năsăudeni,
Și Ungurii nimigeni,
Cu Țigani din Pintic
Din Treadam plânge'l Izic.

Și Sasii de desperare
De astă perdere mare

Tăiatuși-au mic și mare
Călcâiele la ciobóte
Și au ras mustețele.

Juratus'au la lelea
Că cât timp li-a ținea jelea
Mâna pe ciapă n'or pune
Nici pe uscate prune
Numai pe aiu și pe mere.

Năsăudenii d'obidați
De patronul lor lăsați
Pusus'au și s'au jurat,
Că muiere nici bărbat
Nici chiar nime, domn nedomn

Ce are formă de om,
N'a mai călca Treadamul
Până s'a'mplinì anul,
De grósnica jeluire
Și de trista tânguire
După scumpul lor patron
După Bámfi bun baron.

Ungurii din Nimigea
S'au jurat că n'or purta
Clopuri de paie cinci ani,
Născuț de nu le-a da bani
De pomană după Bámfi
Se și le pótă plăti,
Și asta numai de jale
De duca Măriei sale.

Țigani cei din Pantic
 Auđind lucrul nu mic
 Cum al lor mare Darwin,
 Care fără pic de chin
 Din Țigani ce-au fost dat
 Pe ei i-a metamorfosat
 În Uj magyar, de jelane
 S'au prins a nu mânca carne,
 Până jalea le-a 'nceta,
 De n'or mai putea fura.

Jidovii din Entradam
 În frunte cu Hirsch Nathan,
 Arunc thales arunc chalef
 Țicând wai mir mers'a Alef,
 Ce ne tăia perciunii
 Se sëmânăm cu Ungurii.

În marea lor desperare
 De asta perdere mare,
 Și ca semn de tênguire
 Și de grósnică jelire,
 Jurat'au că vor mânca
 Ori-ce porc vor căpăta
 Și mult nu s'or mai uita
 De'i popă ori filosof
 Că's întristați of, of, of!

Vedënd jale și'ntristare
 Cavalerul nost cel mare,
 Ciocan directorul care
 Sub aripile lui Bámfi
 S'a'nvățat a ciripi;
 El însuși, bunul băiat

Fiind fórte întristat,
 Întristat și obidat
 P'un scaun s'a ridicat,
 În năfram'a strănutat
 Și la glóte a cuvântat:
 Frații mei, iubii mei,
 Vedeți voi gloria ce'i?
 Apoi n'are drept scriptura
 Ce ne dă învățătura
 Se jucăm până ce'i nuntă
 C'apoi mintenaș se ciuntă?
 A jucat, Bámfi jucat
 Și-am jucat și eu jucat
 După cum mi-a șuerat
 Dar' acum — vedeți — s'a dus
 Dar' mergënd mi-a dat respuns
 Că din înaltul ceresc
 Din Olimpul Unguresc
 Care Pesta se numesce
 Mi-a trimite mie veste
 Taina cum se tëlcuește,
 Ca știind se nu greșim
 Ci tot csárdăș se pășim
 După cum el ni-a 'nvățat
 Între noi cât timp a stat.
 Pentru sfatul de părinte,
 Pentru dragostea'i fierbinte,
 Datori suntem și noi toți
 Ca cucernici patrioți
 Monument se'i ridicăm
 Și lui se ne închinăm,
 Ca poporul cel jidan

În pustiul sirian
 Vițelului de argint;
 Bámfi pentru noi e sfânt,
 Singur este infalibil
 Ca jórda pentru copil.
 Panțel când a auđit
 Ciocan cum a glăsuit
 Guta mai că l'a lovit
 De ce el n'a glăsuit
 În ăst limbagiu chibzuit;
 Ear' Havaș inspectorul
 Esprimatuși-a dorul,
 Ca se rugăm pe Bámfi
 Se ne mijlocească aci
 Un vrednic mângăitor
 Și viteaz biruitor,
 Se nu rămânem pustii
 Între atâtea jivini vii
 Ce stau gata se ne'mbuce
 De nu ni-om ști face cruce.
 Atunci ca un puiu de urs
 Dete Ciocan mic respuns,
 Tóte's bune, însě ah!
 Selten kommt was besseres
 nach!
 Popa Dumitru din Runc
 Care'i tiněr ca un prunc
 Cu Chita dela Strímba
 Și cu alți popi de aceștia

Pusus'au a cuvęnta :
 Domnilor și fraților,
 Ca popi vę suntem datori
 Cu o mică învățatură
 Că de aceea ne dați prescură,
 Deci — după a noastră părere
 Ca se afle mângăiere
 Ciocan după tatăl seu
 După Bámfi archireu,
 Bine-ar fi se'l consolăm
 Și în quartet se'i cântăm :
 Nu fi Ióne supėrat
 Că Bámfi n'a rėposat
 El numai s'a înălțat,
 La Olimpul unguresc
 Unde locul ți'l gătesc
 Cei-ce acolo se găsesc ;
 În scurt și tu te vei duce
 La tătucul tėu cel dulce
 Și de-acolo amėndoi
 Veți purta grije de noi ;
 Acolo dacă'i ajunge
 De noi minte'ți vei aduce,
 Eară noi te-om preamări
 Și așa vom glăsui :
 Când s'a'ntórcce Iordanul
 Atunci se'ntórcă Ciocanul,
 Fie dus pentru vecie
 Aleluia slavă ție !

Bistrița, 1 Ianuarie 1891 st. n.

Dr. Pletowski.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Joc de frică
Pe nimică,
Joc de fόμε
Drăguț Dómnє
Jócă la cocóne!
Până nu prinde a juca
Cântă'mi frumúșel doina
Ce-o auđii la Orman
Dela un flăcău sěrman:

Și-apoi frunză verde și una
Nu departe de Gherla
Este un sat sěrman
Care se chiamă Orman.
Hei ba! și'n Orman este un popă
Lung mai cât un par de claie,
Iscălit Ioan Bochiș
Cu piciórele leuchiș.
El mánjește și icóne

Și bea la vinars de pόμε
 Pân' nu póte đice opt,
 Ar fi vrednic protopop !
 Și vrednic cum se nu fie
 Când ști fierbe și rachie
 Ba ști face și oloi
 Că'i lung cât un măturoiu.

Când se duce a oloi
 Bate cu țeva pipii
 Pe slugă — dar' și a lui barbă
 Are atunci destulă treabă.

Bate'și el și preutésa
 Și golește de sfinți casa,
 Gemele le duce'n mână
 Și le scaldă în fantână.

Apoi finii când adună
 Le dă rachie de prună,
 Dar' mai întâi el se'mbată
 Apoi prinde se mi'i bată.

Grânariul parochii
 Manipuléză'l cum ști:
 Dă bucatele p'argint
 Din bani cumpără pământ.

Ear' pământu'l folosește
 Precum se duculește
 Pentru al lui interes,
 Că'i popă fără eres.

Pentr'un ogor, pentr'o moină
 Scóte pécătoși din iad,

Cât toți cari'i dau vre-o holdă
 Din raiu nici când nu mai cad!

Apoi Mărcuț, dumniata,
 Doina dacă vei cânta
 Pune-te aci pe loc
 Trage pe Bochiș la joc.

Jócă-mi'l pe un picior
 Că e popă și'i pictor,
 Dar' ține'l ceva cam strins
 Se nu'ți dea cu pipa'n dinți!

Și jucând strigă'i așa:
 Place'ți părinte a juca
 Sub rotunjorul meu ciur?
 Spune tu singur!

Dacă'ți place — fă ce faci,
 Dacă nu — mai meri în draci,
 Nu face tot marafeturi
 Bată-te trei Miercuri!

De nu'ți lași ponturile
 Bată-te Vinerile,
 Te prind ca p'un țap de barbă
 Și te fac de treabă!

La vládica nu te-oi spune,
 Că am eu o fune
 Se te leg strîns cum eu știu
 Și hai la Sibiiu!

Că acolo este o casă
 Mândră și frumósă

Pentru cei-ce fac ca tine,
Ai de grije bine !

Pilde bune, părințele,
Nu tot fapte rele,
Nu fi jidan ca Avramu
Bată-te Crăciunu !

Hei, și Marcule nu fi hazliu
Jocă o țiră în Beliu
Pe fudulul dascălel
Pe voinicul Gavroge!

Hei, că el la moralitate
Ține ca porcul la carte,
Și atâta crede'n păcat
Cât jidanu'n celibat.

Pentru alui bune purtări
Prinde'l tu Mărcuț de nări,
Și mi'l suci și mi'l întorce
Păn' li dispensa de flóce
Și de ósele din gură,
Că nu'i om ci'i secătură.

El a pus și-o corteșit
Pe un jidan ducucit
Pe sate mai cu ales
Se fie membru'n congres.

Dă'i tu Marcule congrese
Și câteva palme dese,
Dóră și-a veni în fire
De are nas și simțire.

Și cetește'i de pe carte,
Că la congrese iau parte
Oameni cu moralitate
Și cu vieți nepătate.

Tu Mărcuțule direpte
Spune'i tu se mai aștepte
Păn' or face Țigani,
Congrese cu jidovii.

Acolo ar avea loc
Și un astfel de dobitoc,
Pentru care'n lumea mare
Sfânt e spirul din căldare
Și coita de preste vale
La care, ca un cociș,
Se ducea ca prin Archiș
La — știe el — madam Flóre
Unde cădea din picióre
De luminat ce era,
Chiar ca când îl fugăria
Dela Ana Lugojana
Cu care 'ncurcau poiana.

Altcum, dragul moșului,
Spune tu norodului
Că de-a trimite în congres
Pe acest Turc fără de fes
Cu el póte și trimite
Un număr grozav de vite:
Porci, câni și pe lelea Flórea
Și pe Ana Lugojana
Care's ca și dumnia-sa
De cauți moralitatea.

Apoi Marcule buzat
Dute la Foen în Bănat,
Și ajungând tu aici
Caută pe Milenovici.

El e hopaiț la popor
Da'i din tagma Sârbilor,
Și'i mai Sârb decât Sârbii
De și'l plătesc românii,

Marcule, de li afla
Întrebă'l tu cam așa:
Jupân dascăl, ce ești tu?
Ce ști și ce gândești tu?

Cât socoți că'i dascăli
Pe Români de'i urgisi?
Cu Sârbii de'i cocheta
Plata cine ți-o a da?

Nu ști Țicala ce Țice:
,Bagă ți mintea'n cap mojice
Cântă horea Țluia
Care ți dă bucătura!*

Dacă ți place salariul
Care ți'l dă Românul,
Atunci placăți și poporul
Mai dă dracului pe Sârbul!

Altcum tu a face poți
După cum însuși socoți,
Ori-când ne poți părăsi
Că noi Țeu nu ni-om bocî.

Ba credem că de ai nas
Ori peliță pe obraz
Provocări nu'i aștepta,
Din două — una'i lăsa!

Ori lingușirea la Sârbi
Ori plata dela Români!
La olaltă, se me creȚi,
Sunt ca caii voști cei verȚi.

Întrebă tu pe mătuși
Cânele de două uși
Ce o pate? și ce Țla
Care latră și bârfește
Pe stăpânul ce'l hrănește?

Apoi puiul Marcului
Dă pe Maciu dracului,
Se nu ne mai facă val
C'am intrat în carneval!

Stan Pătitul.

Un țigan, care avea numai 4 cruceri în pungă, s'a prins cu notarul din Valchid p'o vadră de vin, că și el va mânca și va bea cu cei 4 cruceri în hotelul lui Dombi din Elisabetopole, unde mănâncă domnii. Țiganul s'a și ținut de prinsore, a intrat în hotel, s'a pus la o masă, și a întrebat pe hotelierul Dombi ȳicând: Așa'i domnule, că și eu pot mânca și bea aici pe banii mei ce mănâncă și

beau domnii? Aşa — ăise Dombi — da ce poŧteşti se'ŧi aduc de mâncare? Adu'mi — rĂspunse ŧiganul — tot ceea ce dai la domni de mâncare!

Dombi a dat ŧiganului patru rĂnduri de bucate. ŧiganul le-a mâncat tĂte, ŧi a lĂsat farfuriile ca spĂlate.

VĂdĂnd Dombi cu cĂt gust a mâncat ŧiganul, ŧi lĂsa gura apĂ. Apoi l'a Ăntrebat, dacĂ vrea se ŧi bea ceva? Cum nu domnule — rĂspunse ŧiganul — pe banii mei pot bea ŧi o litrĂ dĂuĂ de vin de care beau domnii. Poŧi mĂ — ăise Dombi, ŧi porunci chelnerului se aducĂ ŧiganului o litrĂ de vin.

Chelnerul a adus ŧiganului o litrĂ de vin. ŧiganul a beut litra. Chelnerul 'i-a adus a doua, ŧi a treia litrĂ. ŧiganul tĂte le-a beut.

Ăn sfĂrŧit vine vorba la platĂ. ŧiganul scĂte cei 4 cruceri, ŧi ăice: Estea's toŧi banii mei! — Va fi mĂ — ăise Dombi — dar' soĂoteala face vrsly 80 cr. Cluj

Va fi domnule — rĂspunse ŧiganul — dar' eu, cĂnd m'am pus la masĂ, te-am Ăntrebat omeneŧte, dacĂ pot mĂnca ŧi bea pe banii mei, ceea ce mĂnĂncĂ ŧi beau domnii. Domnia-ta 'mi-ai ăis cĂ pot. Eu am mâncat ŧ'am beut pe banii mei, ŧi, se mĂ ierŧi, eu alŧi bani decĂt aceŧti 4 cr. n'am avut, ŧi n'am!

Atunci Dombi a tras ŧiganului cĂteva pĂlmi, acesta a luat'o la fugĂ, ŧi s'a dus oblu la judecĂtorie. Dombi dupĂ el.

JudecĂtorul a fĂcut judecata, cĂ ŧiganul se plĂteascĂ lui Dombi 2 fl. 80 cr. dar' Dombi se plĂteascĂ pentru pĂlmile date ŧiganului 5 fl. pedeapsĂ Ăn lada sĂracilor. Dombi de silĂ a ŧi plĂtit cei 5 fl. Ăn lada sĂracilor, dar' cei 2 fl. 80 cr. nu 'i-a mai putut scĂte dela ŧigan din lipsa de avere.

Aŧa a mâncat ŧi a beut ŧiganul odatĂ pentru 4 cr. domneŧte, ŧi a cĂŧtigat ŧi dela notarul din Valchid o vadrĂ de vin!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Fătatuți-a scrófa de Bobotează sóțe?!

Pupăză: Fătat sóțe, dar' pe purcei a pus executorul de dare brânca!

Colac: Nu s'a procopsi nici acela sóțe, că porcii's estan pe nimica!

Pupăză: Cu deosebire pe la Bobotează, prin unele părți, tóte șanțurile's pline de porci beți, pe care dacă 'i-ar mânca batăr lupii n'ar fi nici o pagubă! Auđitai tu de pătenia popii Romul Pop, din Gârbova, la Boboteaza trecută?

Colac: Nu!

Pupăză: De, se ți-o spun eu! — Popa Romul Pop din Gârbova așa s'a îmbetat în ajunul Bobotezii de ș'un porc s'ar fi înroșit în obraz, dacă l'ar fi vădut. În beția lui, a tras cu crucea în dipla unui țigăn așa de tare, încât aceasta s'a despicat în așchii, și cei doi tâlhari spânzurați pe cruce în dreapta și'n stânga Domnului Christos, au sburat în vënduch. Și lucru natural, dipla țigănului spartă fiind, Domnul Christos fără tâlhari pe cruce, popa Romul Pop în ziua Bobotezii neputënd ținea slujbă, oamenii au ramas nebotezați! — Da de pățenia popii Dotcoș auđitai?

Colac: Nu!

Pupăză: Se ți-o spun! — Popa Dotcoș, de cându'i popă, se îmbetă de regulă la Bobotează, de nu mai știe încotro a luat'o Iordanul când s'a întors. Așa și estan, botezând prin sat, dela un loc și-a perdut cu toți ai sei urma. Așa crâsnicul seu, care ducea apa sfântă în căldărușă, urmând spirtului, care s'a pogorît preste ape, a ramas întins, ca țigănul pe scândura lată, în părăul puțin înghețat dela pórta unui creștin nebotezat încă. Popa, cu scrofarul după el, au intrat căne cănește în curtea creștinului nebotezat. Ajuns la ușa, care duce în tinda dela odaia creștinului nebotezat, ne mai putënd scóte alt cuvânt din gură, decât „Amin“, a cădut preste niște găteje dela ușa cuptorului de pâne din tindă, și aci a și ramas. Scrofariul, greșind ușa prin care întrase popa, a intrat prin o ușă vecină în grajdiul cu vitele, și a cădut preste niște târnomete dela códa unei bibole, unde a și ramas. Creștinul nebotezat cu toți casnicii sei, de multa așteptare după popa cu Iordanul adormind, când s'a pomenit dimineața, a aflat pe popa la gura cuptorului de pâne cu „Aminul“ înghețat în gură, ear' ducëndu-se, ca se și vedă

de vite în grajdii, și aflând pe scrofarul întins la cõda unei bibole, a cugetat cã 'i-a fetat bibola!

Colac: Acești doi popi sigur îs d'ai voștrii!

Pupăzã: Ba din întêmplare's cu scrõfa dela cõda bibolei cu tot d'ai voștrii!

Colac: Atunci se'ți povestesc și eu dõuë pãțanii de Boboteazã cu popi d'ai voștrii, una cu popa Vlad din Șaldorf, alta cu popa Țap din Șamert. Popa Vlad atãta a cântat în ajunul Bobotezii „În Iordan botezându-te tu Dõmne,“ pãnã-ce 'i s'a rupt crucea, și de beat a ieșit prin patrafir ca Alba țiganului prin ham!

Istoria popii Țap trebuie se 'ți-o încep mai dela rãdãcinã. Popa Țap, când s'a sfințit de popã, catapeteazma cãrcimei din sat s'a crepat în dõuë. Esta a fost un semn, dupã care oamenii din sat judecau, cã din acel popã va ieși un al doilea Leonat din Longobarda, care se hrãnea cu barda și cu cînzaca arunca în lunã. Și oamenii nu s'au încelat. Prima activitate pastoralã a popii Țap a fost, cã 'și-a fãcut stranã în cãrcima din sat, și în asta s'a bucurat și se bucurã de o statornicie vrednicã de tõtã lauda, pãnã-când din alte cãrcime de regulã îl dau afarã.

În comuna popii Țap, pentru conservarea unitãții naționale, avem și noi, precum bine ști, un popã. Destul, popa Țap a pãțit la Boboteaza trecutã pãțenia popii Platoș din Secel, mai anii trecuți, dar' ceva mai cu cõrne. Popa Țap avuse un cantor, pe care l'a lãpëdat din slujbã pentru motivul, cã cantorului nu'i plãcea se cãnte în cãrcimã. În urmarea aceasta crãsnicul lãpëdat din slujbã, ca se'și afle mântuirea glasului, a trecut la noi, 'și-a rezervat însë dreptul de a smulge la o ocasiune binevenitã barba popii Țap. Ocasiunea asta 'i s'a dat la Boboteaza trecutã. Iatã cum. Popa Țap, în al cãrui cap spirtul ovreesc sbura preste

ape, iordanizând prin sat, s'a greșit, și a înțrat cu Iordanul în casa cantorului lăpădat. Acesta, vădându'și pe duhovnicul seu de odinióră în casa sa, în care se ținea stăpân preste tot ce se află, a sărit cu amândouă brâncile în barba popii Țap, și numai perii din ceafă i 'i-a lăsat nemişcați, apoi 'i-a deschis ușa, și 'i-a arătat drumul, pe care o-a luat Iordanul, când s'a întors! — dar eu trebuie se mă duc sote, că am o scrófă, care'și mănâncă porcii, dacă nu'i am de grijă — adio!

Pupăză: Adio sote! — păzește-te însă se nu întri și tu la un cantor lăpădat din slujbă!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Anacreontică.

Când Dđeu s'ar coborî	Eu punem'ași a'i răspunde:
Aici jos și m'ar întreba	Se ierți, Dómne, sunt celibe!
Dacă mai pot eu trăi	Ear' dacă m'ar mai întreba
Cu scumpă nevăstuța mea?	De n'am gust a mă însura
Eu 'i-ași răspunde: ba de loc,	En gâciți ce răspuns 'i-ași da?
Că n'am cu ea nici o đî bună	— „Sen'amparte decamilafcă
Nici o nópte cu dalbă lună	Dacă nu mi drag de Părască
Ci tot đile de mare necaz	Dar' Parasca'i a omului
Cum nime altul n'o mai tras.	Precând eu — is a nímăru.
De m'ar întreba: că de ce?	

Cocóna Gurădulce.

Căţ, că în voi, afară de voi însuşi, nimica nu e fals!
 Jocul, sau ca se folosesc terminul de salon, „tanţul“
 e simţul musical al inimei, care se exprimă prin picióre.
 Ori-ce fiinţă organică înzestrată cu inimă şi picióre, jucând
 îşi mişcă piciórele după tactul, în care inima sa reflectează
 echul musical în stâncile călcâelor. În joc ori-care altă
 mişcare a piciórelor contrarie simţului musical al inimei
 e nenaturală, şi e efectul unei dresuri măestrite cu, sau
 fără voie, care nici-când nu corespunde cu simţul musical
 al inimei. Căţ!

Ori-care dobitoac lăsat în voia sa liberă îşi jócă jocul
 seu individual așa, cum inima îi telegrafează simţul seu

musical în picioare. Singur dobitocul om e capabil ași falsifica cu propria sa voie jocul, și în punctul esta omul e inferior celorlalte dobitóce. Căț!

Eu n'am văđut urs jucând în libertatea codrilor ciardaș, nici căprioară jucând pe stâncile munților polca, sau vals. Am văđut însă pe Moldován Gergely, pe Dr. Lauran, pe Ciocan și alte dobitóce renegate, pe câmpiile Ungariei, despre care se ăice, că's pline de libertate ca câni vara de pureci, jucând contra simțului inimei române ciardaș. Vėđ pe Români din Bucovina, că numai știu juca decât valsuri și polca tóte trei, și vėđ la balurile inteligenței române din Transilvania, Ungaria, Bănat și satele învecinate cum, d'un timp încóce, se jócă ciardașuri, valsuri, polce și alte jocuri contrarie simțului musical al inimei românești, care se exprimă prin mișcarea tactică a picioarelor. Căț!

Balurile reuniunilor femeilor nóstre române, care au luat asupra lor greaua problemă a unei creșteri naționale românești, sunt în formă și scriptură niște instituțiuni de desnaționalizare, pentru-că, dacă nu la tóte, cel puțin la cele mai multe, se cultivează cu predilecțiune jocurile anti-naționale, și cele naționale românești se desprețuesc cu desėvėrșire. Căț!

Asta s'a putut constata estan, ca și în trecut, la vestitul bal național românesc al reuniunei femeilor române din Sibiu. Ordinea de joc, sau de tanț, a acestui bal, a fost din jocuri străine neromânești compusă. Numai la códa programei, adecă a treia ăi după înviere, sau când țigani își încep tērgul, a venit Ardeleana la ordinea nopții. Și, „horibile auditu“, damóele și damicuțele române, au început a strĩmba pe tact din nas; 'și-au tras șlepurile între picioare, și și-au răđimat reversul pe așanumitul „Coul de

Paris.⁶ Care va se dîcă, ardelenii și ardelenele dela balul reuniunei femeilor române din Ardeal n'au jucat „Ardeleana!” Căț, că te învăliu într'un șlep și te arunc într'o fântână!

Dar' totuși, ca se fiu dréptă, trebuie se constatez, că la acest bal s'a jucat și „Romana”.

Una!

Din Romana asta, cântată de țiganii militari, n'a re-sunat însă nici un ton românesc, și 99 procente din jucători și jucătoare ar face bine, dacă în viitor vor mai veni în poziția de a juca Romana, se'si ia picióarele pe umăr, decât se le târăe după sine ca caii Bungărdenilor, când visează ovės, și merg îmbuestru. Căț!

Ca de regulă, balul reuniunii femeilor române din Sibiiu a fost și estan, și din alt punct de orbire națională română nenațional: în locul costumului național românesc a jucat șlepu primului rol al batjocurei naționale române! Căț!

Damele nóstre — asta de tótă lumea se recunoște cu admirațiune — se îmbracă și'n haine străine, cu rar gust, deși bărbații lor, când croitorul le prezentează contul, își perd tot gustul. Au fost șlepuri la acest bal croite cu multă artă, și lungi ca și „Tatălnostru lui Dr. Smigásca.” Căț!

Mai mult a contribuit însă la eleganța balului șlepu unei dame, care după părerea arhilogilor datează din era lui Smerling, și'n care, sub durata dualismului, molile 'și-au construit mai multe republice. Căț!

O singură damă s'a prezentat la bal în costum național românesc(?) și și pe asta n'o puteai deosebì de o țigănă. Și eu mă mir, cum unii popi românești majorum et minorum gentium au cutezat a se presenta la acest bal în reverende, și nu în frac. Căț!

Dacă și în viitor va merge tot așa, posteritatea noastră va cânta: Apa trece, șlepurile rămân, fără nici un român! Câț!

Altcum balul reuniunii femeilor române din Lerchenfeld — pardon, din Sibiiu — a fost estan, ca și în trecut, splendid. Atâta a fost de splendid, încât bărbaților, de splendorăa lui, le lăcrămau ochii vedând, cu cât de puțin respect cătră sudorea feței lor, jucătorii calcă cu picidorele pe șlepul nevestelor lor! Câț!

Ca de regulă, și estan, elita societății din Sibiiu, fără deosebire de kulturegyletism, a luat parte activă la balul reuniunii femeilor române din Sibiiu. Un semn îmbucurător esta despre valorea, ce românii din Sibiiu au știut se și câștîge în ochii străinilor! Mișuluc!

Tribuniștii, și triburelele, ca de regulă dela dualism încóce, n'au luat parte la acest bal. Gurile rele đic firește, că Tribuniștii și triburelele de aceea n'au luat parte la bal, pentru-că acum, în ajunul împăciuirii Românilor cu Ungurii, prorocit cu o rară prevedere de Telegraful Roman, sigur vor fi invitați la un bal de curte la Budapesta, ca se jóce în curte, până-când Ungurii vor juca în salóne. Câț!

Despre puținii Tribuniști, care au participat estan la bal, se póte đice, că sau fetele, sau nevestele lor sunt amoresate în Albiniști! Câț!

Dar' cu tóte defectele sale strămoșești, balul reuniunii femeilor române din Sibiiu a fost estan bogat de episoade interesante:

S'a jucat cu mult foc!

Am vedut și cărbuni stânși jucând.

Triste figuri făceau bărbații, ale căror femei, sub greutatea tainei căsătorii, 'și-au perdut cu desevêrșire așa-numitul „vino'ncóci“, și trebuiau se și jóce nevestele exoffo. Cu deosebire am compătimit pe unul, care, jucând vals,

trăgea de nevestă-sa, ca și sasul de capră, când 'și-a dus'o la târg!

Am văzut și flăcăi de valórea itelor părăsite, încurcând prin prezența lor publicul, și călcând cu picióarele lor trândave, în care musica de joc nici-când n'a aflat echo, șlepuri active!

Mult haz a făcut publicului privitor un tinér subțire și înalt, pe ale cărui spate o damă jucátóre ținea mânilor cu degetile reschirate, de cugetai că cântă fagot!

Mai mult póte a rís publicul de alt tinér cu maniere aristocratice, dar' de origine opincară, și cu înfațșarea croitorului din comedia lui Nestroy „Lumpacivagabundus.“ Acesta, ghiluit pe dinainte și pe dinapoi ca o scândură, de nu știei tu pe care parte ar putea șede, devreme-ce îi lipsea cu desevêșire materialul, pentru care omenimea a înventat scaunul / sârea prin sala balului, ca un cal de iarbă prin livezii!

Între gardedame am văzut și de astădată pe un tată, care dela căderea Plevnei încóce, își duce fata la tóte balurile. Acesta, puțin observat de public, șede într'un unghiu puțin cercetat al salei de bal, și din fața lui se vedea, că cugetă profund despre nemurirea ginerilor!

Mult am admirat p'un tinér remas înapoi în creșterea sa, din lipsa de ploi. Acesta, îmbrăcat după tipicul balurilor dela curte în frac, clac, și lac, sta adeseori, ca o bróscă în picióarele cele dinapoi, cu zwicherul călare pe nas, capul plecat din grumađi spre umărul drept până la 65 de graduri, și cu clacul turtit farfurie ținut cu dreapta deasupra genunchelui drept în dungă, aștepta momentul potrivit, ca se întrebe: Cât costă regina balului?

Între onorațorii balului am observat și pe Calicul, dar' care a fost cauza, de estan n'a jucat, nu'mi pot esplica

altfel decât, că friserul, despărțindu'i părul pe creștetul capului, una, 'i-a făcut o cărare prea lată, alta, 'și-a uitat se-î sucească vucle!

Prin loge, cu puține escepțiuni, omul ar fi putut face prețioase studii archiologice!

Am văduț și pe Taica printre publicul din loge. Bietul om, la poruncă mai înaltă, era îndatorat a face serviții de gardedamă, și ori-cine l'a văduț a trebuit se creadă, că'i un sfânt dela Lipova. În fața lui se exprima simțul sfântului mucenic Alexie, când, în lipsa de scaun, a șeđuț cu reversul gol pe mușinoiul de furnici!

Și Galaczi Popp János a fost la bal. Păscălitorii susțin cu tótă serioșitatea, că în fața lui s'ar fi observat cugete serióse de însurat. Acest ovreu rătăcitor pe calea, care duce la taina căsătorii, cocheta prin loge. Durere însă, luceaferul speranțelor sale casnice, adecă o damicelă, despre care se đice, că încă pe timpurile Aprobatorilor și Compilatelor ar fi fost de măritat, de astădată nu s'a văduț în loge. Câț!

Temerea servitórei harnice.

Dó mna: Ađi ear' n'ai lucrat tótă dup'améza nimica,
și eu plecând d'acasă 'ți-am poruncit se curăți bucătăria!

Servitórea: N'am putut s'o cureț, că n'am știut
unde e peria!

Dó mna: Atunci pentru ce n'ai întreat?!

Servitórea: Pentru-că îmi era teamă, că mi se spune!

Asemănări.

Copilul: Tu Nuță, ui la tata cum mănăcă ca un urs!

Copila: Las' se mănăce, că și lucră ca un bou!

In pauza balului.

— Spune'mi — te rog — domnule doctor, sunt racii sănătoși?

— Fără îndoială, cei puțin la mine n'a venit nici unul se'l curezl

Articolul de lege V din 1863.

la „Calicul“.

Despre abonarea însuși ești calic.

§ 1. Nu abona Calicul, dacă puțin calic de omenie

§ 2. Abonându-l totuși, fi cel te rîde de ier-
și nu pretinde, ca redacțiunea Calicului se u-
tare, pentru-că nu-ți poți plăti abonamentul.

§ 3. Dacă n'ai cu ce plăti abonamentul la Calicul
fură, ai însă de grijă, ca se nu te prindă înainte de ce'l
vei plăti.

§ 4. Fiindu-ți frică se furi, împrumută dela cineva
prețul abonamentului, și fi sigur, că administrațiunea Ca-
licului nu te va pârî pentru replătirea împrumutului.

§ 5. Nu ceti Calicul abonat de altul, ca se nu te
mustre conștiința, că acela nu-și plătește abonamentul.

§ 6. Abonează Calicul pe numele deapropelui teu,
dacă te temi a cunoște slăbiciunile superiorilor, tei sub
propriul teu nume.

§ 7. Păcătos fiind, nu abona Calicul, sub cuvânt, că
n'ai lipsă de spovedanie.

§ 8. Plătind abonamentul la Calicul regulat, nu te
teme, că vei fi cruțat cu execuția pentru darea restantă.

§ 9. Donat fiind dela natură cu darul de a putea rîde
nu te uita la 3 fl. sau 7 franci abonament pe un an în-
treg, pentru-că trimițendu-'i așa și așa nu-'i mai veți.

§ 10. Neajungându-ți șerparul până la cătărămi, în-
cinge-ți plăcerea de a ceti Calicul cu balale, ce-ți vor curge
din gură, auzînd dela alții ceea ce scrie Calicul.